

dig Maade, tror jeg ikke, at man i Øjeblikket finder en bedre Mand end ham til at staa i Spidsen for det, og derfor forekommer det mig i Kraft af det gamle Ord, der siger: „En Arbejder er sin Løn værd“, at man gør Ret i at vedtage dette Lovforslag. Derfor skal jeg ogsaa paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtig Behandling.

Jørgen Berthelsen: Jeg skal først udtale min Tilslutning til mit Partis Ordfører (Ejsing), hvis Udtalelser jeg helt og holdent kan tiltræde. Men jeg vil dernæst gerne benytte Lejligheden, nu da vi har Tjenestemandens loven til Behandling, til at rette en Henstilling til den højtærede Finansminister.

Der staar i Tjenestemandens loven, at Stedtillæget kun er gældende indtil Udgangen af Aaret 1920, og der tilføjes: „Inden December 1920 forelægger Finansministeren, efter Indstilling fra det i § 48 omhandlede Raad, Forslag til Lov om de i dette Kapitel givne Bestemmelser“. I § 83, den første i det Kapitel, der omhandler Stedtillæget, hedder det: „Der ydes samtlige Tjenestemænd, hvis Tjenestested er beliggende indenfor de i § 84 nævnte Byer, et ikke pensionsgivende Tillæg, der benævnes Stedtillæg“. Efter Bestemmelserne i § 86 skal Stedtillæget udligne den Forskel, der er i Husleje og kommunal Skat mellem de forskellige Kommuner, men hvis jeg er rigtigt underrettet, fortolkes Loven vistnok ikke paa denne Maade. Et Tjenestested kan jo lidt være saaledes beliggende, at af de paagældende Tjenestemænd kan den ene udmærket bo i en Landkommune med en grumme lav Skat, den anden i en Købstadkommune med højere Skatteprocent, saaledes at den Tjenestemand, der bor i Købstadkommunen, maaske kan komme til at svare i Skat et Beløb af, lad os sige, ca. 600 Kr., hvoriimod den anden, der har samme Løn og arbejder paa samme Tjenestested, men bor i en Landkommune, slipper med en Skat af 200 Kr. Den Tjenestemand, der bor i Byen, er meget daarligt tjent med den Maade, hvorpaa Loven bliver fortolket, at det ikke er Boligen, men Tjenestestedet, der bliver lagt til Grund for Beregningen. Hvorvidt Loven kan fortolkes paa anden Maade, end den er blevet det, tør jeg ikke udtale mig om, men jeg vil gerne benytte Lejligheden til at henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa den Maade, hvorpaa Bestemmelserne praktiseres i Øjeblikket, en Maade, som jeg synes er urigtig,

og som jeg tror vækker Misfornøjelse adskillige Steder. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Minister at tage Spørgsmaalet under Overvejelse.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker meget for den velvillige Modtagelse, som Lovforslaget har faaet, og slutter deraf, at det vil faa en hurtig og let Gang igennem dette høje Ting. Jeg kan ganske bekræfte den Forudsætning, der er udtalt af flere af de ærede Talere, at naar man ønsker at udvide Lønningsraadets Myndighed og stille det saaledes med Hensyn til Arbejdsvilkår, at det, og særlig dets Formand, kan ofre sig i endnu højere Grad for sin Opgave end før, er det netop med to Hovedhensyn for Øje: at fremme Ensartetheden paa disse Omraader, saaledes som ogsaa fremhævet i mine Indledningsord, og at fremme Sparsommeligheden. Nu maa man dog ikke tro, at Ministerierne kritikløst stiller de forskellige Forslag, de fremsætter med Hensyn til Forøgelse af Tjenestemændenes Tal. Hvis man her i Rigsdagen kendte Forskellen paa de Indstillinger, der kommer fra de forskellige Administrationsgrene og Departementer angaaende Ansættelse af nye Embedsmænd, og de Forslag, der naar her til Rigsdagen som vedkommende Ministeriums Forslag, vilde man vide, at der allerede fra Ministeriernes Side øves en ganske haardhændet Kritik overfor de Ønsker, der fremkommer fra Administrationsgrene og Departementerne. Men Statens Lønningsbudget er svulmet op til en saa uhyre Størrelse, er blevet noget saa dominerende, kan man sige, i hele vor finansielle Husholdning, at der ikke kan være Kritik nok, og det er derfor i høj Grad ønskeligt, at den Kritik, der øves fra Ministeriernes Side, suppleres med en Kritik fra Lønningsraadets Side. Og jeg kan med Glæde udtale, at efter den Virksomhed, som Lønningsraadet hidtil har udfoldet, er man berettiget til at gaa ud fra, at denne Kritik netop har som Grundlag og første Formaal at gennemføre den størst mulige Sparsommelighed paa disse Omraader. Jeg er ogsaa overbevist om, at den ikke store Merudgift, som denne Lov vil hjemle, i Virkeligheden vil medføre Besparelser paa Lønningsområdet, overfor hvilke Merudgiften er af saa godt som ingen Betydning.

Jeg skal til det ærede 11te landstingsvalgte Medlem (Oluf Jensen) sige, at naar Bestemmelsen i § 1, 7de Stykke, sidste Punktum: „Herfra undtages dog Pen-